

Son Yazıydı Sos

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 23 Ağustos 2017

O kadar sığ bir mantık idi ki; evveliyatın sonra ile oynadığı körebede düşüşe geçen bir aşk mızrabı delerken evreni merkezinden.

Mihenk taşı sevgiden ibaret bir tını sonra da el yordamı dostluğa uzanan bir tefekkürü yine boca ederken etrafındakilere.

Sevmekle ölüm arasındaki o düello idi sonra da makberi huzur; şiiri matem belleyip de yozlaşan insan dürtüsünün tevazu göstermeyi reddettiği o vazgeçiş.

Sözcükler damıtıyordu hüznü.

Hüzün hep ırmaktı ve denize ulaşmayı yeni bir başlangıç bilen ne de olsa sonun başlangıcı idi tıpkı ölüme sığınmak; tıpkı huzuru ahrette bulma arzusu aslında korku idi nirengi noktası öncesinde ömrünün belli ki yoksunlukları idi sonrasını ölümlle buluşturacak olan.

Hayatıydı solan.

Aşk idi evreni kana boyayan.

Açık bir alnın meşalesi ise sadece hicaptı ve dinmeyen hicranın da çıkış noktası.

Hep birincil tekil şahıstı yüklenen sıkıntıyı.

Ve hep şimdiki zamandı, kalemin tezahürü oysaki ikilimle böğründe o kutsal şiirin ve yine evren tüm sevecen kimliğini yalan bir sırtmaya sığdırmışken...

Sevecek neden mi kalmıştı?

Sevecek yâri mi idi ona dokunan kinayelerin söz birlikteliği ile yine benliğine taarruz edilesi?

Aşkı kible bilen sevgili yorgundu belli ki aslında kimin neyi bildiğinin ne önemi vardı zira bilinen hiçbir şey tanıdık değildi.

Zehir soluyan üç beş akciğer ama soludukça kini hezeyana uğrayan ve yaşama bağlı kırık kanatlarını tam da ortadan parçalayan.

Bir lehçesinde ıstırap vardı aşkın zira aşk, artık aşk olmaktan çıkmış ölüme yürüyordu benlik katsayısının da çitasında yükselen o zafer nidalarına gönül koymuşken.

Tanımsızdı artık herkes ve her şey üstelik tanımladığına dair iddia ettiği gerçeklerdi solungacı kayıp bir canlıda peyda olan o ölüm dürtüsüne kinayede bulunan sevgi mağduru yürek kadar da kifayetsizliğini burnundan soluyan.

Aşksa tek hak eden.

Güvendi madem külliyen yalan, yalanların hangisi çarpıtılmış bir gerçek değildi de gerçekler hep iç bükeydi üstelik açılar hep acılarla eşleşiyordu.

Kanayan ya da kanmaya münhal o farkındalığı yeni bellemişken ayak üstü.

Bir tabur derdi insan tek başına evet, tek başına nasıl sıraya sokardı ki ya da yanılısamalar zincirinde kim neye tekabül edecekti de yalanların ifşasını gerçek bilecekti evren.

Son yazıydı aslında bu yaz.

Belki de son yazısı olmalıydı yazdıkları.

Sona karar verecek olan İlahi Gücün haricinde hangi kudret olabilirdi de aşkını vatan; vatanını aşk bilen boşa düşmüş bir vatandaş hüviyeti ile kime neyi anlatıyordu?

Ve kurdu sayacı.

Kuruldum gönül dergahına.

Sevdi usulca aslında hep sevmişti üstelik kendi haricinde kim ise uzağında ya da yakınında.

Ölüme karar verecek tek merci madem Tanrı idi neye istinaden ölümle sırdaş bir günce idi tutulması?

Ölümüne sevdaların coğrafyasında hangi dik bayırdı da batılın görmezinde basit bir denklemden ibaretti?

Son yazıydı.

Son kışı.

Sonlara kurulu sayaca takılmıştı aklı.

Sadece kırdı.

Kırıldığı kadar da kimseyi kırmak istemedi üstelik.

Son.

So.

S.

Belki de koca bir S.O.S.